

Μην κλαίτε ρε.

Ετζέ Τεμέλκουραν

Πρώτη φορά καταλαβαίνω αυτούς τους σκληροτράχηλους ανθρώπους, τις γυναίκες, τους άνδρες αυτούς. Τις απεργίες πείνας, στις «παράνομες» γειτονιές, στα σπίτια-γιάφκες, την όψη του αιματοβαμμένου πουκάμισου, της φλέβας των ημερών που ξεπροβάλλει. Καταλαβαίνω αυτούς τους ανθρώπους. Καταλαβαίνω για πρώτη φορά αυτούς που λένε «μην κλαίτε, να μη μας δουν οι άλλοι». Καταλαβαίνω πια γιατί ο άνθρωπος εχθρεύεται τα δάκρυά του. Καταλαβαίνω γιατί θέλεις να εξαφανίσεις την πιο ανθρώπινη και ευαίσθητη πλευρά σου. Βάλανε τον Μπερκίν σε ένα μικρό φέρετρο και τον στέλνουν μακριά...

Θέλω να φωνάξω σε όλη τη χώρα «Μην κλαίτε ρε! Κόψτε το! Θα λογοδοτήσουν!» Στεγνώνουν την καρδιά, τα μάτια, τα λόγια μας από τις βρισιές αυτοί οι ξετσιπώτοι. Εμείς γιατί να κλάψουμε; Φωνάξτε ρε! Φωνάξτε! Υπάρχετε και εσείς! Φωνάξτε να το ακούσουν! Υπάρχουμε κι εμείς!

Θέλω να το κατανοήσουν, να ενδώσουν, πως το λένε. Μια φορά στη ζωή τους, μια φορά! Μου'ρχεται να φωνάξω « Εε εσύ σατράπη της εξουσίας τι έχεις εκεί κάτω στα αχαμνά σου; Τσιμέντο ενός δρόμου διπλής κατεύθυνσης»; Και στο τέλος αυτών των ερωτήσεων βρισιές που δεν έχω εκστομίσει ποτέ στη ζωή μου. Άραγε με τέτοιο πόνο και φόρτιση από την πίεση θα εκραγούμε;

Θέλω να γράψω ένα κείμενο τέτοιο έτσι ώστε να μη χαθεί το αίμα των παιδιών. Του Μπερκίν, της Τζεϊλάν, του Ογούρ, του Αλί, του αδερφού και της αδερφής τους. Για όλα τα όμορφα αυτά παιδιά που μετανάστευσαν από αυτόν τον κόσμο. Καταλάβατε; Δεν υπάρχει όμως τέτοιο κείμενο. Ούτε κουβέντα. Δεν μπορεί κανείς να το γράψει. Ανολοκλήρωτες λέξεις και προτάσεις που όταν συναντιόμαστε όλοι μαζί χάνονται. Μια στεγνή βρισιά σε ανοιχτό χώρο.

Θέλω να φιλήσω έναν, έναν όλους αυτούς που βγήκαν χθες στο δρόμο. Είναι αυτοί οι άνθρωποι που δεν θέλουν την εξουσία για τον εαυτό τους, δεν πτοούνται, δεν χάνουν την ανθρωπιά τους στη χώρα του φόβου και των βασανιστηρίων. «Ας φάμε ξύλο και τι έγινε». Αυτούς που δεν άντεξαν να μείνουν στο σπίτι και ξεχύθηκαν στους δρόμους όπως αυτός ο άντρας που πήρε το ψωμί και βγήκε να διαδηλώσει μόνος του στο πάρκο, όπως εκείνη η γυναίκα. Μου'ρχεται να τους αγκαλιάσω. Θέλω να τους πω «Μη με αφήνεις». «Ούτε εγώ θα σ'αφήσω». Γιατί αν αφήσουμε ο ένας τον άλλο είμαστε καταδικασμένοι σε θάνατο, κατάλαβες; Ξέρεις ότι πεθαίνουμε έτσι δεν είναι; Πιάσε μου το χέρι, αλλά μη κλαίς. Θα βγούμε μπροστά. Θα πατήσουμε την ηλιθιότητά τους. Εντάξει; Μην κλαις όμως.

Δεν μου ταιριάζει αυτό που θα πω, αλλά με απασχολεί στο ελάχιστο. Τη στιγμή που κλαίμε για τον Μπερκίν, τη στιγμή που προσπαθούμε να συγκρατήσουμε τα δάκρυα, ακούγοντας όλους αυτούς ξεδιάντροπους να διαμελίζουν το πένθος μας, μου'ρχεται να τους αστράψω ένα ανάποδο χαστούκι. Σε αυτούς που είμαι σίγουρη ότι δεν θα ενδώσουν να τους πω «Σκάσε, σώπα πια!

Και μετά να γυρίσω με τα χέρια μου αδύναμα και εξουθενωμένα σε ανθρώπους σαν και μένα και να τους ρωτήσω.

Δεν τελειώσαμε έτσι δεν είναι; Είμαστε όλοι Μπερκίν, σωστά; Δεν τελειώνουμε με τον

θάνατο, έτσι δεν είναι; Μην κλαις ρε! Ύψωσε τη φωνή σου!

μετάφραση - επιμέλεια: sokaki

πηγή: Birgün